

Sygnatura akt XII C 806/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Zofia Lehmann

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Elżbieta Witaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r. w Poznaniu na rozprawie sprawy z powództwa

K. K., przebywającego w Zakładzie Karnym we W., ul., (...), (...)-(...) W.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądy Rejonowego w (...), ul. (...), (...)

- odszkodowania z tytułu odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez funkcjonariuszy podległych Ministrowi Sprawiedliwości Innych

I. Powództwo oddała.

II. Odstępuje od obciążania stron nie uiszczoną opłata sądową.

III. Zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 10.800,- zł z tytułu zwrotu kosztu zastępstwa procesowego pozwanego.

SSO Zofia Lehmann

Sygn. akt **XIIC 806/17**

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 maja 2017 roku, który do Sądu Okręgowego w P. wpłynął w dniu 9 maja 2017 roku, działający samodzielnie, powód **K. K.** skierował p-ko pozwanemu **Skarbowi Państwa** reprezentowanemu przez **Sąd Rejonowy, Wydział II Karny w G.** – żądanie:

-zasądzenia od niego na jego rzecz kwoty **250.000.- zł** tytułem zadośćuczynienia za skazanie go za przestępstwo, którego nie popełnił, i od którego został uniewinniony przez Sąd Apelacyjny w P..

Na tego poparcie podał:

-wymiar kary wymierzonej mu przez Sąd Rejonowy w G. za czyn, od którego uniewinnił go Sąd Apelacyjny w P. ,

-że nie reprezentował go w tych postępowaniach fachowy pełnomocnik,

-podał przyczyny, które do tego doprowadziły,

-przedstawił swoją motywację stojącą u podstaw wniesienia przez niego niniejszej sprawy,

-podał, jakie przykrości spotkały go w związku z tym czynem (k. 1 – 2 akt).

We wniosku z dnia 2 maja 2017 roku zgłosił on wniosek o zwolnienie go od ponoszenia wszystkich kosztów tej sprawy argumentując to swoją trudną sytuacją materialną (k. 3 akt) – z kolei wnioskiem z dnia 20 lipca 2017 roku, który do Sądu Okręgowego w P. wpłynął w dniu 24 lipca 2017 roku zgłosił wniosek o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu motywując to nieznaną sobie prawa, stanem skomplikowania niniejszej sprawy i brakiem możliwości poradzenia sobie w jej przebiegu (k. 14 akt). Postanowieniem wydanym w dniu 31 sierpnia 2017 roku pierwszy z ww jego wniosków podległ uwzględnieniu (k. 19 akt); kolejnym pochodzącym z tego samego dnia drugi z nich został oddalony (k. 20 akt).

Z dnia 13 października 2017 roku pochodzi odpowiedź na pozew, która do Sądu Okręgowego w P. wpłynęła w dniu 18 października 2017 roku, i w treści której pozwany **Skarb Państwa** reprezentowany przez **Prezesa Sadu Rejonowego w G.** i zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniosł:

-o oddalenie powództwa w całości,

-o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów tego procesu wraz z kosztem jego procesowego zastępstwa,

nadto:

-przeprowadzenia rozprawy pod jego nieobecność lub nieobecność jego pełnomocnika,

nadto

-o przeprowadzenia zawnioskowanych przez niego dowodów na wskazane przez niego tezy.

Swoje stanowisko oparł o:

-w pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda,

-przedstawił stan faktyczny tej sprawy,

-zaprzeczył zaistnieniu i wykazaniu przez powoda przesłanek mających stanowić o odpowiedzialności pozwanego wobec niego i to zarówno w obszarze zadośćuczynienia, jak i w obszarze odszkodowania (k. 31 – 34 akt).

W procesowym piśmie z dnia 15 listopada 2017 roku, które do Sądu Okręgowego w P. wpłynęło w dniu 17 listopada 2017 roku – powód ustosunkował się do treści powyższej odpowiedzi na pozew oraz przedstawił swoje przeżycia, jakich doznał w wyniku orzeczenia wydanego przez pozwanego (k. 52 – 53 akt).

Na rozprawie wyznaczonej w dniu 6 grudnia 2017 roku (k. 61 – 62 akt) – powód podtrzymał swoje stanowisko.

Ustalenia stanu faktycznego:

Powód **K. K.** niejednokrotnie dopuszczał się przestępstw:

1. Wyrokiem z dnia 15 lutego 2008 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt (...) uznany on został winnym czynu opisanego w **art. 280 par. 1 k.k.**, za co wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności (k. 107 – 109, 90 akt Sądu Rejonowego w G.o sygn. (...)),

2. Wyrokiem z dnia 18 lutego 2008 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w G. Wydział II Karny w sprawie o sygn. akt (...) uznany on został winnym czynu opisanego w **art. 279 par. 1 k.k.**, za co wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zawieszeniem jej na 5 lat (k. 110 – 111, 90 akt Sadu Rejonowego w G. o sygn. akt (...)).

3. Wyrokiem z dnia 23 października 2009 roku Sąd Rejonowy w G. , Wydział II Karny w sprawie o sygn. akt II K 502/09 uznał go winnym 3 czynów – dwu opisanych w **art. 278 par. 1 k.k.** oraz jednego opisanego w **art. 279 par. 1 k.k.**, za co odpowiednio wymierzono mu kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 9 miesięcy

pozbawienia wolności, i finalnie karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 25 lutego 2010 roku zmienił go uniewinniając powoda od popełnienia czynu określonego w **art. 279 par. k.k.** oraz uchylił to orzeczenia m.in. w części dotyczącej zastosowanej wobec niego kary łącznej (k. 267 – 269, 327 akt Sądu Rejonowego w G. o sygn. (...); k. 38 – 41 akt niniejszej sprawy; zeznania powoda).

Aktualnie odbywa on od 15 czerwca 2014 roku w Zakładzie Karnym we W. karę pozbawienia wolności, która upływa mu w dniu 4 maja 2019 roku (k. 5 akt).

Naprowadzony stan faktyczny znalazł oparcie w treści:

- dokumentów z k. 3 (zaświadczenie Zakładu Karnego we W.), 38 – 41 (orzeczenia sądowe),
- dokumentów z k. 110 – 111, 267 – 269 (orzeczenia sądowe), 90 (karta karna) akt Sądu Rejonowego w G.,
- zeznań powoda z k. 61 akt.

Analiza i ocena zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego:

W jego skład weszły dokumenty i to zarówno o charakterze urzędowym, jak i o charakterze prywatnym oraz zeznania powoda.

A. O dokumentach urzędowych ustawodawca wypowiada się w normie **art. 244 k.p.c.** stanowiąc, że...sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone...(**par.1**), co odpowiednio stosuje się do...sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organy pozarządowe w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej...(**par.2**) – w niniejszej sprawie były nimi orzeczenia sądowe.

-Z kolei **art. 245 k.p.c.** postanawia, że...dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie...- objęły one pozostałe zaliczone wyżej w poczet dowodów.

Warunki zaprzeczenia ich prawdziwości określone zostały odpowiednio w normach **art. 252 k.p.c.** i **art. 253 k.p.c.** – żadna ze stron przy udziale **art. 232 k.p.c.** z tego nie skorzystała; brak też było potrzeby wszczynania takiej inicjatywy z urzędu.

B. Dowód z przesłuchania stron w trybie **art. 304 k.p.c.** ograniczony został do przesłuchania powoda. Ocena wiarygodności jego zeznań sprowadzała się do obdarzenia zaufaniem jego twierdzeń odzwierciedlających w/ przedstawiony stan faktyczny tej sprawy. Był on niesporny i znalazł pełne oparcie we wskazanych dokumentach. Odmienny stosunek zaprezentować należało – natomiast - do jego zeznań w tej części, w której skarżył się na to, jakoby w jego wyniku doznał on szkody niemajątkowej (krzywdy) przejawiającej się w szeroko rozumianym jego psychicznym dyskomforcie – w ani jednym, bowiem, fragmencie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego nie znalazły one potwierdzenia stanowiąc jedynie jego subiektywizmy dyktowane jego stanowiskiem w tej sprawie i chęcią osiągnięcia jego celu. Za zupełnie od tego oderwane i mieszczące się wyłącznie w sferze jego przypuszczeń czy konfabulacji znalazły się jego relacje o...niezadowoleniu sędziego z postanowienia Sądu Apelacyjnego w P. i jego zamiarze potraktowania go surowiej od tego, jak przewidują to unormowania prawne...

Zważeniu podległo, co następuje:

Powództwo powoda nie zasługiwało na uwzględnienie – tezę taką należało uznać za udowodnioną w świetle oceny i analizy zebranego w tej sprawie materiału dowodowego, przedstawionego rozumowania oraz przywołanych unormowań prawnych.

A. Zgodnie z treścią **art. 7** Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa – konsekwencją tego jest wynikający z jej **art. 77 ust.1** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej ich postępowaniem

niezgodnym z tym. Na gruncie prawa cywilnego jego konkretyzację stanowi unormowanie **art. 417 par. 1 k.c.**, w myśl którego...za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa...(imperium). Jest to najogólniejsza definicja jej deliktu – odrywająca wskazany obowiązek odszkodowawczy od winy sprawy szkody i określająca przesłanki odpowiedzialności za czyn niedozwolony.

1. Rozważając jej przedmiotowy aspekt podkreślić należało, że przywołany przepis dotyczy wszelkich źródeł szkody będących następstwem aktów władczych wynikających z różnorodnych stosunków publicznoprawnych istniejących między państwem, a jednostką z pominięciem wyłączonych do odrębnych unormowań tj. przewidzianych **par. 1 art. 417 (1)** (wydanie aktu normatywnego); przewidzianego jego **par. 2** (wydanie prawomocnego orzeczenia; wydanie ostatecznej decyzji); jego **par. 3 i 4** (bezczywność) oraz **art. 421 k.c.** (regulacja w przepisach szczególnych).

2. Z kolei podmiotowy jej zakres – nie określony wprost we wskazanym **art. 77 ust. 1** Konstytucji RP – określony został strukturalnie w rozważanym przepisie wskazując w nim m. in. Skarb Państwa jako odpowiedzialnego z tego tytułu oraz krąg osób uprawnionych do roszczenia odszkodowawczego zawierając w nim także osoby fizyczne.

-W świetle powyższego wskazywane przez powoda strony tego postępowania kryteria te spełniły.

3. Przesłanką powstania analizowanej odpowiedzialności nie jest każdy akt władczy – ale działanie, bądź zaniechanie niezgodne z prawem; rozumienie tego i to zarówno na gruncie Konstytucji RP, jak i powyższej regulacji kodeksowej odsyła, więc, do bezprawności. Jej ustalenie czy rekonstrukcja następować musi, więc, każdorazowo na bazie określonych norm regulujących dany stosunek prawny – przy uwzględnieniu możliwości posłużenia się przez nie klauzulami generalnymi czy odesłaniem do norm etycznych, moralnych, standardów zawodowych, reguł obyczajowych; co przesądza o konieczności wzięcia tych kryteriów pod uwagę przy ocenie każdej konkretnej sytuacji.

-Biorąc pod uwagę, że w zgodzie z regułą dowodową zawartą w **art. 6 k.c.** na poszkodowanym ciąży konieczność udowodnienia naruszenia na jego niekorzyść prawa przy wykonywaniu władzy publicznej – w niniejszym procesie należało dojść do wniosku, że analiza i ocena materiału dowodowego zgromadzonego w jego przebiegu nie dała podstaw do zbudowania przekonania o tym, by powód temu zadośćuczynił. Poza granicami zastrzeżeń pozostawało, bowiem, że działania Sądu Rejonowego w G. podjęte wobec niego w eksponowanym przez niego postępowaniu karnym mieściły się w granicach porządku prawnego, skoro opierały się o ustanowione przez ustawodawcę procedury - nie naruszając ich; skoro brak było podstaw do uznania oczywistości braku podstaw jego winy, bądź nielegalnego uzyskania dowodów co do tego. Nie budzi wątpliwości fakt, że jeśli zachodzi uzasadnione podejrzenie przestępstwa - wszczęcie na tym tle śledztwa czy postępowania karnego wiąże się z realizacją ustawowych obowiązków organów ścigania i organów sprawiedliwości – bez względu na jego wynik (por. wyroki SA w P. z 19 maja 2005 roku, I ACa 1848/04; TK z dnia 11 stycznia 2005 roku, SK 60/03, OTK 2005/1/2 oraz z 26 lipca 2006 roku, SK 21/04; SN z 5 października 2012 roku, IV CSK 165/12, LEX 1231327; SA w R. z 13 lutego 2014, I ACa 570/13 niepubl.). Nie bez znaczenia dla tego poglądu pozostawał fakt, że związane z roszczeniem powoda dotyczyło 3 czynów i tylko co do jednego z nich został uniewinniony przez Sąd Okręgowy w P. ; także, że poprzednio karany był za podobne.

4. Kolejną przesłanką, wykazanie której zawiera się w sferze poszkodowanego jest doznanie przez niego szkody. W cyt. **art. 417 par. 1 k.c.** pojęcie to nie zostało ani zdefiniowane, ani ograniczone – jej wykładnia, więc prowadzi do rozumienia szerokiego jej zakresu obejmującego nie tylko wszelki uszczerbek majątkowy wynikły z bezprawnego działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej lecz i krzywdę pozostająca w adekwatnym przyczynowym związku z takim zdarzeniem. Przełożenie tych uwag na realia tego sporu, w szczególności w aspekcie zgromadzonego w nim materiału determinowało:

-Powód w pismach złożonych przez niego w tej sprawie - w motywacji swojego żądania na plan pierwszy wysuwał doznane przez siebie cierpienia moralne mające mieć wpływ na jego gorsze zachowanie się w zakładzie karnym, w którym odbywał karę pozbawienia wolności za inne przestępstwa; że potraktowanie go przez sąd jako sprawcy czynu, od którego został w wyższej instancji uniewinniony pozostawiło do chwili obecnej ujemne rysy w jego psychice – twierdził także, że w związku z prowadzonym p-ko niemu dochodzeniem co do niego nękany był przez funkcjonariuszy

Policji i, że jego otoczenie w kontekście z tym oceniało go negatywnie. Niemniej nie można było stracić z pola widzenia tego, że naprzemiennie używał on słów odszkodowanie i zadośćuczynienie – rozpatrzyć, więc, było trzeba czy dotknęły go oba ww rodzaje ujemnych następstw.

-Przedstawiona w wyższej partii tego uzasadnienia analiza i ocena wskazanego materiału, jaki znalazł się w niniejszej sprawie nie dała asumptu do uznania, że tak się stało.

a. Z żadnego jego momentu nie można było odczytać, także z zeznań powoda, by jego materialna w konsekwencji powyższego sytuacja doznała jakiegokolwiek uszczerbku; by powstały po jego stronie jakiegokolwiek zobowiązania finansowe; by ktokolwiek domagał się od niego jakichkolwiek roszczeń tego rodzaju.

b. Taki sam stosunek zaprezentować należało do rzekomego doznania przez niego uszczerbku niemajątkowego tj. krzywdy – wszelkie w/opisane jego skargi okazały się gołosłowne i bez pokrycia; nie udźwignął on ciężaru ich udowodnienia. Nie zostały one poparte żadnymi zeznaniami, dokumentami czy innymi środkami – za najbardziej prawdopodobne uznać należało, że redagował je, jak podawał, kolega z celi; i że tylko przepisywał on je pod jego dyktando. Trudno było uwierzyć w to, że rozważana sytuacja miała wpływ na jego gorsze zachowanie w zakładzie karnym, skoro przebywał tam od dłuższego czasu i karany był dyscyplinarnie wcześniej; równie trudno było uznać za odpowiadające rzeczywistości to, że w relacji z tym miał i ma nadal kłopoty psychiczne – znikąd nie wynikało, by na tym tle pozostawał on pod opieką psychiatryczną czy psychologiczną; by pobierał jakieś środki farmaceutyczne. Niczym też nie poparte były jego twierdzenia o nękanii go przez funkcjonariuszy Policji – prowadzili oni przecież w stosunku do niego postępowanie dotyczące 3 czynów, a tylko od jednego z nich został uniewinniony. Nie wiadomo też skąd miałyby wypływać rzekome gorsze traktowanie go ze strony jego otoczenia.

c. Powód powoływał się również na to, że – gdyby nie istotny dla tej sprawy fragment spornego orzeczenia Sądu Rejonowego w G. – orzeczony wobec niego wyrok łączny byłby inny.

-Źródłem szkody według **art. 417 (1) par. 2 k.c.** jest niezgodne z prawem prawomocne orzeczenie, co obejmuje zarówno wyroki, jak i postanowienia sądowe, od których nie przysługuje środek odwoławczy. Wykluczone jest dochodzenie odszkodowania w tym trybie, jeżeli ewentualna szkoda powstała wskutek wydania nieprawomocnego orzeczenia sądowego niezgodnego z prawem. Nie ma ono, bowiem, charakteru trwałego; strona postępowania zaś – jako zobowiązana do strzeżenia własnych interesów – powinna wykorzystać wszystkie instancyjne środki prawne, by doprowadzić do zmiany niekorzystnego i niezgodnego z prawem orzeczenia oraz zapobiec ewentualnej szkodzie. Tak też zresztą powód uczynił. Tym samym dochodzenie przez niego ewentualnie poniesionej przez niego szkody poprzez wydanie przez Sąd Rejonowy w G. ww wyroku nie było dopuszczalne.

-Nie mogły mieć też zastosowania w niniejszej sprawie unormowania **art. 421 k.c.** w związku z **art. 58 k.p.k.**

d. Wskazane przyjęcie braku zrealizowania się ww przesłanek wyträciło konieczność podjęcia rozważań dotyczących istnienia normalnego związku przyczynowego między nimi.

B. Norma **art. 417 (2) k.c.** ustanawia, że...jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne wskazują, że wymagają tego względy słuszności...Regulacja ta - nawiązując do zasady słuszności - uwzględnia przyjętą w dacie 18 września 1984 roku przez Komitet Rady Europy w Rekomendacji o numerze R/84/15 w sprawie odpowiedzialności władzy publicznej regułą zakładającą możliwość przyznania odszkodowania czy zadośćuczynienia także wtedy, gdy nie można postawić jej zarzutu nielegalności, a przemawia za tym interes ogólny, wyjątkowy charakter szkody, ograniczona liczba poszkodowanych (por. wyrok SA w Gdańsku z 24 sierpnia 1999 roku, I ACa 410/99, OSA 2002, nr 2 p. 7).

-Zastosowanie tego unormowania ma charakter wyjątkowy i uzależniony od konkretnych okoliczności danego przypadku – poza granicami zastrzeżeń pozostaje, że powstała w takich realiach szkoda stawiać musi poszkodowanego

w rażąco trudnej sytuacji życiowej czy to w obszarze majątkowym czy to w obszarze zdrowotnym utrudniającej mu w znaczący sposób prowadzenie normalnej egzystencji. Przeniesienie tego na grunt niniejszej sprawy oczywiście nie prowadziło do wniosku, by mogło mieć odniesienie do powoda.

C. Krzywda działana bezprawnym funkcjonowaniem władzy publicznej podlega rygorom zadośćuczynienia pieniężnego według zasad przyjętych w **art. 445 k.c.** i **art. 448 k.c.** (por. wyrok SN z 2 października 2007 roku, II CSK 269/07, MoP 2007, nr 21).

1. W niniejszej sprawie – po lekturze pism i zeznań powoda pochodzących z niniejszego postępowania - należało dojść do wniosku, że jego roszczenie w nim zgłoszone wymagało rozpatrzenia w kryteriach drugiego z przywołanych przepisów w powiązaniu z **art. 23 k.c.** i **art. 24 k.c.**

-Na obecnym etapie rozwoju cywilizacyjnego szczególną rolę w prawie cywilnym zajmuje ochrona dóbr osobistych przede wszystkim człowieka, ale także i innych podmiotów tego prawa. Pojawiające się na gruncie doktryny kontrowersje dotyczące pojęcia tego dobra oraz konstrukcji jego ochrony aktualnie kładą nacisk na zastosowanie do nich kategorii obiektywnych – dlatego też określa się je jako wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle związane z osobą ludzką, decydujące o jej bycie, pozycji w społeczeństwie, a będące wyrazem jej odrębności psychicznej, fizycznej oraz możliwości twórczych uznane powszechnie w społeczeństwie i akceptowane przez dany system prawny (por. wyrok SN z 10 czerwca 1997 roku, II CR 187/77, niepubl.). Wyrazem tego jest unormowanie z **art. 23 k.c.** stanowiące, że...dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach...Ewolucja orzecznictwa w tym zakresie doprowadziła do przyjęcia powszechnego poglądu, że nie jest to zakres zamknięty – poszerzając podlegające tej ochronie dobra adekwatnie do rozwoju społecznego i różnych innych sfer życia (por. np. wyrok SN z 25 września 1972 roku, II CR 353/72, OSN 1973 nr 6 p. 109; wyrok SN z 25 maja 1975 roku, II CR 193/75, OSPIKA 2003, nr 1 p. 5; wyrok SN z 30 października 2003, IV CK 149/02 niepubl., wyrok SA w Warszawie z 7 kwietnia 2004 roku, I ACa 918/03, OSA 2003, nr 10, p. 34).

-Konstrukcja ochrony tych dóbr zawarta została w treści normy **art. 24 k.c.** zezwalając...temu czyje dobro osobiste zostało zagrożone cudzym działaniem na żądanie jego zaniechania, chyba, że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać od osoby, która się tego dopuściła, by dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia tego skutków, w szczególności, ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on także żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny...(**par 1**), a...jeśli skutek naruszenia tego dobra została mu wyrządzona szkoda majątkowa może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych...(**par. 2**).

a. Przyjmuje się przy tym, że pierwsza z nich rozpatrywana winna być na płaszczyźnie faktycznej przy zastosowaniu przeciętnych reakcji w społeczeństwie mogących doprowadzić do negatywnych odczuć po stronie poszkodowanego – wytrąceniu, więc, ulegają w takich realiach cechujące się nadwrażliwością lub determinowane czynnikami uniemożliwiającymi racjonalne postrzeganie zachowania innych podmiotów (por. wyrok SN z 26 października 2001 roku, V CKN 195/01, niepubl.; wyrok SN z 5 kwietnia 2002 roku (...) 953/00, niepubl.; wyrok SN z 23 maja 2002 roku, IV CKN 11076/00, niepubl.).

-Przenosząc te uwagi na naprowadzony wyżej stan faktyczny zbudować należało konkluzję o braku podstaw do przyjęcia, by w wyniku działania Sądu Rejonowego w G. doszło do naruszenia ww dóbr w odniesieniu do powoda – przemówiło za tym kilka okoliczności:

2. Przede wszystkim jego twierdzenia nie uczyniły zadość wymogom wynikającym z treści **art. 6 k.c.** nakazującym udowodnienie okoliczności skutkujących wyprowadzaniem zasadności zgłoszonego roszczenia. Poza, bowiem, przedstawieniem wskazanych pism z w/opisaną narracją i własnych wypowiedzi nie zainicjował on żadnej aktywności wykazującej, że rzeczywiście doznał uszczerbku w tym obszarze – w tym, by było to wynikiem powyższego. Nie sposób było uznać za udowodnionych, o czym była już mowa w wyższej partii tego uzasadnienia, jego twierdzeń o

rzekomych ujemnych następstwach w jego psychice (zdrowie) czy gorszego stosunku do niego jego otoczenia (dobre imię, godność).

. **b.** Analiza zgromadzonego w tej sprawie materiału nie doprowadziła też do uznania, by i druga z nich się spełniła.

-Zastanawiając się nad rozumieniem bezprawności należało zwrócić uwagę na to, że powszechnie przyjmuje się jej traktowanie w kategoriach obiektywnej kwalifikacji danego czynu z punktu widzenia jego zgodności z ustawą i zasadami współżycia społecznego. Dlatego też dla udzielenia rozważanej ochrony nie jest konieczne wykazywanie winy sprawcy naruszającego wskazane dobra czy zagrażającego naruszeniem ich, ale pozytywna ocena wadliwości zachowania w kwalifikacjach szeroko rozumianego porządku prawnego oraz reguł postępowania obowiązujących w danym społeczeństwie (por. wyrok SN z 19 lipca 1982 roku, I CR 225/82; niepubl.; wyrok SN z 25 października 1982 roku I CR 239/82, niepubl.). Z kolei obalenie jej domniemania zachodzi w warunkach działania w oparciu o przepisy prawa, zasady współżycia społecznego, zgodę pozwanego czy w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyrok SN z 4 czerwca 2003 roku, I CKN 480/01; niepubl.). W tym miejscu powołać się należało na przedstawiony już wywód dotyczący braku bezprawności w działaniu pozwanego przy wykonywaniu władzy publicznej.

4. Powód zgłosił mu roszczenia o zapłatę na jego rzecz określonej sumy pieniężnej. Jak wynika z przewidującej taką możliwość normy **art. 24 par. 1 k.c.** - mówiącej, że następuje to...na zasadach przewidzianych w kodeksie...- odpowiada temu norma wynikająca z **art. 448 k.c.** redagująca tego warunki. Mówią one o każdym przypadku naruszenia osobistego dobra kwalifikowanego jako czyn niedozwolony.

-Toczące się spory w doktrynie dotyczące podstawy odpowiedzialności z powyższego tytułu w kontekście z odpowiedzialnością zasadzającą się na gruncie przepisu **art. 445 k.c.** doprowadziły do konkluzji, iż wspomniany przepis może mieć zastosowanie wyłącznie w warunkach zawinionego naruszenia dóbr osobistych; choć istnieją i poglądy przewidujące ją na zasadzie ryzyka i słuszności przy udziale unormowań **art. 415 k.c.** i **art. 430 k.c.** (por. wyrok SN z 12 grudnia 2002 roku, V CKN, OSN 2004, nr 4, p. 53).

-Biorąc pod uwagę treść przepisu **art. 415 k.c.** - doktryna polska ustanawia, że wina składa się z dwu elementów: obiektywnego czyli bezprawności zachowania oraz subiektywnego zakładających podstawy do postawienia zarzutu z punktu widzenia powinności i możliwości przewidywania szkody oraz przeciwdziałania jej wystąpieniu. W wyższej partii tego uzasadnienia uznano, że zachowanie pozwanego wobec powoda wyłamało się spod pierwszego z tych elementów.

D. I wreszcie określona jest w treści **art. 117 par. 1 k.c.** stanowiąc, że...z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie roszczenia majątkowe przedawniają się..., co pociąga przewidziany w jego ustosunkowania się wymagał najdalej idący zarzut zgłoszony w tym sporze przez pozwanego w postaci zarzutu przedawnienia roszczenia powoda - pogląd jego należało podzielić.

-Instytucja ta **par. 2** skutek w postaci tego, że...po upływie jego terminu ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzekł się z korzystania z tego...Z kolei w normie **art. 118 k.c.** ustawodawca ustanowił tego terminy zastrzegając inne w przepisach szczególnych, co miało odniesienie do realiów tej sprawy. Jego początek - po myśli **art. 120 par. 1 k.c.** - wiąże się z datą, w którym dane roszczenie stało się wymagalne.

-Zgodnie z normą **art. 442 (1) par. 1 k.c.** w brzmieniu obowiązującym przed datą 27 czerwca 2017 roku tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 21 kwietnia 2017 roku o roszczeniach dotyczących naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji zmieniającej także treść ww normy - ... roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia... Przyjmując za pozwanym, że powód dowiedział się najpóźniej o rzekomo wyrządzonej mu przez Sąd Rejonowy w G. - w dacie wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w P. uniewinniającego go co do jednego z czynów będących przedmiotem tego orzeczenia tj. w dniu 25 lutego 2010 roku, to jego roszczenie o charakterze majątkowym, a więc w myśl **art. 117 par. 1 k.p.c.** podlegające tej

instytucji, przedawniło się z dniem 25 lutego 2013 roku, w tym wobec braku zaistnienia wydarzeń przerywających go zredagowanych w normie **art. 123 par. 1 k.c.**

(punkt **I** wydanego w tej sprawie wyroku)

Koszty niniejszego postępowania:

W ich skład w tej sprawie weszła opłata sądowa (**12.500,-zł**) oraz koszt procesowego zastępstwa pozwanego (**10.800,- zł**) – zgodnie z wynikiem tego procesu obciążono nimi powoda. Prawnym wsparciem rozstrzygnięcia o nich były normy **art. 108 par. 1 k.p.c., art. 98 par. 1 i par. 3 k.p.c.**; unormowania ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(punkt **II i III** wydanego w tej sprawie wyroku)

(-) Zofia lehmann

Z.

Odpis wyroku doręczyć proszę:

-powodowi plus pouczenie

-pełn. (...)

Proszę przedłożyć za 14 dni od doręczenia

Pn. dn. 23 lutego 2018 roku Zofia lehmann